

Moje PRVNÍ holka

Na chalupu s rodinou se mi letos vůbec nechtělo. Strávit týden prázdnin s otravnými sourozenci a k tomu v takovém zapadákově. Hrůza. To jsem ale ještě nevěděl, že tam potkám JI ...

Když jsem Radku uviděl, hned se mi zalíbila. Štíhlá, blond vlasy, pěkný úsměv. S žádnou holčkou jsem ale do té doby nechodil, tak jsem moc nevěděl, jak se k ní přiblížit, jak se s ní bavit. Týden uplynul jako voda a já si ani nezjistil její číslo. Byl jsem na sebe naštvaný.

» Překvapení ve škole «

Prázdniny skončily. Jaký však byl můj údiv, když jsem ráno cestou do školy zahlédl Radku! Dostala se na stejnou střední, kam jsem chodil já. Zpočátku jsem měl plnou hlavu jiných starostí. Musel jsem si vybrat volitelné předměty, učení bylo nojeddnou hodně... Přiznám se ale, že se mi pořád líbila. Byl jsem rád, když jsem ji občas potkal.

» Dodal jsem si odvahy «

Když jsme se potkali na chodbě, usmáli jsme se na sebe. Když mě pozdravila, byl jsem rád. Dodalo mi to odvahy. A i když už jsem přešel, pořád jsem v zádech cítil její pohled. Pak jsme se začali potkávat nějak moc často. Chodila s kámoškou na naše patro. Pokud jsem se zastavil a ohlédl, začala se naoko s ní bavit. Významně na sebe pomrkávaly a chichotaly se při tom. Moji spolužáci si toho všimli a jejich reakce se mi vůbec nelíbily: „No tak, běž za ní!“ „Kubo, co to máš za kočku? Nějaká mladá, ne?“ A podobně. Cítil jsem se trapně a přestal si ji všimnout. Čím méně jsem si však všiml Radky já, tím víc si mě začala všimnout ona.

» Spousta vzkazů «

Celé to však měla pokračování. Našla si mě na Facebooku a přidala do přátel. Já jsem se tomu nebránil. Okamžitě mi však začala psát. Jak se mám, co nového ve škole, že jsem užasný, že mám fotku ve školním časopise... Až mi to trochu lezlo na nervy. Na druhou stranu - někdy jsem ještě s holčkou nechodil...

» Měla mě nastudovaného «

Asi po měsíci jsme se dohodli, že se sejdeme. Byl jsem pořádně nervózní. Bál jsem se, a čem se budeme bavit. Ale ona mě měla dobře „zmapovaného“. Občas se na něco zeptala

a jinak mluvila a mluvila... Já jsem byl víceméně zticha. Na druhé schůzce jsem se zeptal, jestli se mnou nechce chodit. Věděl jsem, že na to čeká. Bylo to celé nějaké divné (z mé strany jakoby vynucené). Nadšeně souhlasila.

» Mě je někdy víc «

Horší to bylo ve škole. Chtěl jsem před spolužáky utajit, že spolu chodíme. Ale pokaždé, když jsem kolem ní prošel, hned na mě volala a kluci si to vyložili po svém. Cítil jsem se před nimi mizerně. Vždyť mě vlastně sbalila holka! Celkově to nebylo „to pravé“. Pořád mi psala zamilované smsky. Ze začátku se mi to docela líbilo, bylo to něco nového a zajímavého. Ale časem mě to začalo otravovat. Přišlo mi to celé umělé a nucené. Zjistil jsem, že si Radka přestávám vážit...

Dnes vím, že byla chyba nechat se do vztahu „dotlačit“. Radka se s rozchodem dlouho nemohla vyrovnat a trápila se i tím, že si za to mohla z velké části sama.

Jakub

Zeptali jsme se kluků:

» Vadí ti, když ti holka nadbíhá a „vnucuje se“? «

Podle mě je dobré, když dá holka o sobě trochu vědět a ukáže, že má o kluka zájem, protože ne všichni z nás jsou „odvážní suvereni“, kteří přijdou a sami dívku osloví. Někdy je to právě naopak, nevěřím si a těžko sbíráme odvahy. V takovém případě je super, pokud se holka trochu „vnutí“, stačí třeba úsměv 😊. Ale opatrně. Pro takový krok je potřeba hodně empatie, protože pokud ti holka přežene nebo toho kluka špatně odhadne, může to vyvolat úplně opačný efekt. Je to o tom najít správnou hranici. Přesto si myslím, že by dívka měla zůstat tak trochu „nedobytná“ a tajemná. (Loul, 20)

Záleží na tom, jak je mi sympatická. Pokud se snaží sblížit, nesmí to přehnat. Je to opravdu otravné, když holka klukovi pořád „šlape na paty“ nebo mu píše smsky dlouho do noci. V normální míře, kdy si chce třeba popovídat, je to v pořádku. Ale pozor na kaketavání! Když se někteří kluci tváří, že to mají rádi, je to pro holky hodně nebezpečné. (Jan, 17)

Jde o to, jak moc se vnucuje. Vadí mi třeba, když holka dělá, že všemu, co mě baví, rozumí a hrozně se o tom snaží poučovat, aby vypadala, že je jakoby „na úrovni“. (Ondra, 20)